

ἂν ὁ σύζυγος ἔχη τὸ δικαίωμα νάναγινώσῃ τὰς ἐπιστολάς τῆς συζύγου του, εἰς τὸ κοινὸν μας θὰ ἐπρόκειται μειδιάματα δύσπιστα. Παρατηρήσατε ὅτι οἱ περισσότεροι ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἀνοίγουν κατὰ λάθος ξένην ἐπιστολὴν — πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτον βλέμμα διακρίνεται — δὲν ἐννοοῦν νὰ τὴν ἀποδώσουν πρὶν τὴν ἀναγνώσουν, πρὶν τὴν ἀπολαύσουν ὀλόκληρον, καὶ πολλάκις οὔτε κἂν τὴν ἀποδίδουν. Συγκρίνατε δὲ τέλος καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ ταχυδρομικοῦ ἐκείνου ὑπαλλήλου, ὁ ὅποιος διὰ νὰ διασκεδάξῃ ἕνα φίλον του πρὸ τῆς διανομῆς, τοῦ ἔδιδε νάναγινώσῃ τὰ ταχυδρομικὰ δελτάρια, — τὰ ὅποια ὅμως, ἕνεκα τῆς ἀρκετᾶ γνωστῆς καὶ διαδεδομένης ἀσεβείας, κυκλοφοροῦσιν ἐλίγιστα ἐν Ἑλλάδι καὶ μάλιστα ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις.

ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Μ' ΑΓΑΠΑΕΙ — ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΕΙ

Γιὰ τὸ λεύκωμα τῆς Κα, ***

Τὴν εἶχε ἰδῆ μίαν ἡμέρα, τὴν ὥρα ποῦ ἄνοιγε πρῶτ' πρῶτ' τὸ παραθύρι τῆς ἀπάνου στὸν κῆπο.

Δὲν ἦταν βέβαια αὐτὴ ἡ πρώτη φορά ὅπου τὴν ἔβλεπε, τὴ λυγρὴ καὶ καστανομάλλα κόρη. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Ἀπριλίου ἡ δύο οἰκογένειαι εἶχαν ἔβγη στὴν ἐξοχί, — ἡ μία κατὰ τὴν ταχτική τῆς συνήθεια, ἡ ἄλλη τῶρα μονάχα ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια — καὶ πολλαῖς φοραῖς τὸ ἀγόρι, ποῦ ἐτελείωνε τότε τὰ δεκάξη χρόνια, εἶχε τύχη ν' ἀπαντήσῃ τὴ γαλανομάτα νέα πότε στὸν δρόμο ποῦ ἔφερνε ἀπὸ τὰ γειτονικά τους ἀρχοντόσπιτα εἰς τὸ χωριό, καὶ πότε στοὺς ἡλιασμένους πράσινους κάμπους, μέσα στοὺς ὁποίους ἡ κατάσπρη ἀλαφριά φορεσιά τῆς ἔφεγγε σταῖς ἀχτίνας τοῦ ἡλίου σὰν ὀλόφωτο φάντασμα τῆς ἡμέρας, ποῦ ἔτρεχε ἔδῶ κ' ἐκεῖ, χωρὶς — θὰ ἔλεγες — νὰ πατῇ στὸ γῶμα. Καὶ τότε τὰ καστανά τῆς σγουρὰ μαλλιά τῆς ἔπεφταν λυμένα καὶ σκόρπια ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὸ πλατύτερο ψαθὶ ποῦ τῆς ἐπροφύλαγε τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ ἐπιβουλο χαίδεμα τοῦ ἡλίου, καὶ τῆς ἐστεφάνωνε τὸ χαριτωμένο τῆς κεφάλι μ' ἕνα κτρινέλικο λαμπερὸ δίσκο, ὅμοιο μ' ἐκείνον ὅπου οἱ ζωγράφοι βάζουν ὀλόγυρα σταῖς ἀγναῖς κεφαλαῖς τῶν ὀσίων παρθένων.

Καὶ τὴ περασμένη ἀκόμα βραδυὰ τὴν εἶχε πάλι διακρίνῃ μέσα στὸν κῆπο ποῦ ἐχώριζε τὰ δύο τους μεγάλα σπίτια, καὶ γιὰ πρώτη φορά εἶχε μείνῃ ὅλος συλλογισμένος νὰ τὴν κυττάξῃ, ποῦ ἔκρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἕνα μικρὸ γιομαράκι ἄνθη, καὶ ἦταν γλυκὰ φωτισμένη ἀπὸ τὸ ἀχνὸ ἀσημόφεγγο τῆς σελήνης ποῦ ἔμεσουράνιζε τότε ὀλοστρόγγυλη.

Σὰν τὴν ξανάειδε τὸ πρῶτ' τόσο ταχυνά, ἡ κόρη εἶχε ἀνοίξῃ αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ παραθύρι τῆς ξάγναντα στὸ δικό του, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος

τοῦ κήπου, καὶ ὅλη δροσάτη ἀπὸ κρουσταλένιο κρύο νερὸ μὲ τὸ ὅποιο εἶχε διώξῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς τὸ ὕστερο νύσταγμα τῆς αὐγῆς, ἐκύταζε νὰ ἰδῆ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ποῦ ἐκόντευε νὰ ἔβγη.

Τὴ χάραμα ἄνοιγε σ' αὐτὴ τὴν ὥρα μία φωτερὴ ξαστεριά στὸν ὀρίζοντα, καὶ μὲ τὴν πρώτη ἀχτίνα ποῦ ὁ ἥλιος ἔρριξε λοξὰ ἀπάνου στὴ γῆ, προβάλλοντας ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὸ μακροῦν βουνό, ὅλη ἡ φύσις ἀναταράχθηκε, ὡσὰν νὰ ἔβγαине ἀπὸ ὕπνο. Τὰ πουλάκια, μὲ τὸ γλυκερὸ κελάιδημά τους ὅπου ἔμοιαζε βροχὴ ἀπὸ γιάλιναις καὶ ἀσημένιαις στρογγυλαῖς σταξίαις ποῦ νὰ πέφτουν ὡς μαργαριτάρια ἀπάνου σὲ κρουσταλένια στέγη κοντοπετοῦσαν ζευγαρωτὰ ἢ καὶ πολλὰ ἀντάμα, κυνηγῶντας χαρούμενα τῶνα τ' ἄλλο, καὶ φτερουγίζοντας ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ καὶ ἀπὸ κλωνάρι σὲ κλωνάρι. Τὰ φύλλα τῶν δέντρων ἀνατρίχιαζαν ἀλαφρὰ ἀλαφρὰ στὴν ἀνεπαίσθητη αὔρα τῆς αὐγῆς, καὶ ἡ πρασινάδα ἀνάδινε παντοῦ μία διαπεραστικὴ ἀπλότατη εὐωδία ἀπ' ὅλα τ' ἀρώματα καὶ ταῖς μοσκοβολιαῖς τῶν χορταριῶν, ποῦ τῆς νύχτας ἡ δροσιά εἶχε βαντισμένα μὲ ταῖς ἀμέτρηταις σταξιούλαις τῆς ὅπου ἔτρεμούλιαζαν λαμπεραῖς ἀπάνου στὸ κάθε μικρὸ φύλλο.

Τὸ ὠραῖο παλληκαράκι καὶ ἡ γαλανομάτα κόρη ἐχαιρετήθησαν μ' ἕνα μικρὸ κούνημα τῆς κεφαλῆς, καὶ ἦταν ὁμορφα τὰ δύο παιδιὰ, τὸ ἕνα μὲ τὸ δειλὸ τοῦ κύτταγμα καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὴ γλυκεῖα καὶ ζωηρὴ ἔκφρασι ποῦ τῆς ἔβαναν στὴ φυσιογνωμία τὰ δεκαπέντε ῥοδιὰ τῆς χρόνια.

Ῥοδιὰ, ναί, καὶ εὐτυχισμένα τὰ πρῶτα αὐτὰ χρόνια τῆς ζωῆς, ὅταν ἡ καρδιά εἶναι ὡσὰν τοῦ μελισσῶνα τὸ μαλακὸ καὶ ἄδολο κερὶ ποῦ τὸ φθοροποιὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐμάλαξε ἀκόμα, ἐστύφοντάς του τὸ ξάστερο μέλι ποῦ ἔχει μέσα του! Εὐτυχισμένη ἡ ἡλικία αὐτὴ γιὰ τὴν ὅποια ὅλα εἶναι χαρὰ καὶ ποίησι, καὶ ὅπου τρέφει ταῖς ἡμέραις τῆς μὲ ὄνειρατα χρυσὰ γιὰ τὴν αὔριο, καὶ ταῖς νύχταις τῆς μὲ φωτειναῖς ὄπτασίαις ποῦ εἶναι ἴσως ἐνθυμήσεις ἄλλου κόσμου καλῆτερον, τῶρα στερνὰ παρατημένον.

Ἡ κόρη καὶ ὁ νέος ἐχαιρετήθησαν λοιπὸν σὰν γνώριμοι, καὶ εἶχε ἐκείνη ἕνα χαμόγελο γλυκὸ στὰ χεῖλη καὶ στὰ μεγὰλα γαλανὰ τῆς μάτια. Καὶ ἔξαρνα, τοῦ ἀγοριοῦ ἡ καρδιά, ποῦ διατηροῦσε ζωντανὴ τὴν ἐνθύμησι τῆς περασμένης βραδυᾶς σὰν ἡ κόρη εἶχε προβάλλῃ ἀργοκίνητα στὴν ἀχνὴ ἀναλαυπὴ τοῦ φεγγαριοῦ, αἰσθάνθηκε, εὐθύς ὅπου εἶδε τὴ γελούμενη μορφή τῆς σ' αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς αὐγῆς ποῦ ἡ δροσάτη φύσις ἔγυνε — θαρροῦσες ἐπίτηδες γι' αὐτὴ — ὄλαις ταῖς μοσκοβολιαῖς τῆς, αἰσθάνθηκε μέσα τῆς κάτι ποῦ ἔμοιαζε μ' ἕνα δυνατὸ ἀντίχτυπο, ποῦ τοῦ ἔφερε πόνον μαζὶ κ' εὐχάριστον ἀνασασμό. Τοῦ ἐφά-

νηκε διαμιᾶς πῶς ὅλο του τὸ αἷμα εἶχε συντρέξει ὅλο καὶ εἶχε συμμαζευτῆ ἐκεῖ ποῦ ἄκουε τὴν καρδιά του νὰ πηγαινῶρχεται γοργά, μὲ συχνὸ βροντοχτύπι, καὶ πῶς σ' ἐκείνη τῇ στιγμή ἔπλεε μι' ἀπέραντη γαλανὴ θάλασσα μὲ ὀλόφωτο γαλάζιον οὐρανό, ποῦ μέσα ἐπετοῦσαν χιλιάδες ἀγγελόπουλα, θαυμπόνοντας τον μὲ τὴν λάμψι τους καὶ τραγουδώντας οὐρανια, μὲ πρωτάκουστη μελωδικὴ ἀρμονία. Καὶ εἶχε μείνη στημένος καὶ ἀκούνητος ἐκεῖ ποῦ εὐρισκότου κντάζοντας γιὰ πολλὴ ὥρα ὕστερα ἀκόμη ποῦ ἡ νέα εἶχε τραβηχτῆ μέσα, τὸ παραθύρι ὅπου ξάφνου ἐκείνη εἶχε προβάλη σὰν ἀστέρι τῆς αὐγῆς.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἀπέρασε φορὰ νὰ ἰδῆ ὁ νέος τὴ σγουρομάλλα κόρη καὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸν ἴδιο ἀντίχτυπο μὲς τῇ καρδιά του. Καὶ χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ ξέρη ἀκόμα τὸ ὄμορφο ἀγόρι τί εἶναι ἔρωτας, ἔτρεφε τώρα ἀπὸ καιρὸ στὸν κόρφο του τὸ πονηρὸ καὶ γλυκοφιλητὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης.

Διάβηκαν ἡμέραις πολλαῖς, καὶ ἡ κόρη ἀκολουθοῦσε νὰ τρέχῃ στοὺς κάμπους καὶ σταῖς πρᾶσιναις πεδιάδαῖς, ἀμέριμνη, καθὼς ἔδειχνε, μὲ τὸ ἄσπρο τῆς πάντα φόρεμα καὶ τὸ κίτρινο ψαθί τῆς, ὅπου τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται ἡ ἴδια σὰν μία ἀπὸ ταῖς χρυσόκαρδαις μαργαρίταις ποῦ μὲ πολλὴ ἀγάπη ἐκαλλιεργοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ παραθύρι τῆς, καὶ ποῦ ἐφαίνονταν τόσο μικροὶ μικροῦτζίκοι ἥλιοι μὲ κάτασπραις ἀχτίνες. Ἐτζὶ τὴν παρώμοιαζε, μὲ τὴν ἀναμμένη φαντασία του, ὁ κρυφὸς ἀγαπητικὸς τῆς, ποῦ ὡστόσο ἐφύλαγε βραθεῖα κρυμμένο τὸν ἔρωτά του, ἀπὸ φόβου καὶ ἐντροπῆ μὴν ἡ κόρη τὸν καταλάβῃ.

Κύτταζε ὅμως τῆς καρδιάς παράξενα μυστήρια! Μολονότι αὐτὴ δὲν εἶχε τὴ παραμικρὴ ὑποψία ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε στὴ ψυχῇ τοῦ νέου, αἰσθανότου ὅμως εὐχαρίστησι νὰ τὸν κρυφουλογοιέται καὶ νὰ θυμᾶται τὸ χαιρετισμὸ ποῦ ἐκεῖνος δειλὰ δειλὰ τῆς ἔκανε κάθε ποῦ τῇ συναντοῦσε. Καὶ πολλαῖς φοραῖς, ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαινε ἀνεβαινόντας μονάχη τῆς ἓνα βουνάκι ἢ μία ψηλὴ ἀνθισμένη βραχοῦλα, ἐξαφνα τὴν ἔβλεπε κ' ἐσταματοῦσε γερνόντας τὸ κεφάλι, μὲ τὴν ἀπατημένη ἐλπίδα μὴν ἴσως καὶ ἐρχότου τὸ ἀγόρι ἀπ' ὀπίσω τῆς, ἀνεβαινόντας καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο μονοπάτι. Καὶ σὰν ἐτύχαινε νὰ τὸν ἀπαντήσῃ στὸ δρόμο ἢ νὰ τὸν ξαγναντίσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶχε πάντα στὰ χεῖλη τῆς καὶ στὰ μεγάλα γαλανὰ τῆς μάτια, τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο χαμόγελο, μέσα στὸ ὅποιο θὰ ἐδιάβαζε τὸ ὄμορφο παλληκαράκι πολλαῖς πολλαῖς μυστικαῖς σκέψαις, ἂν ἡ ἀπειρη δειλία τῆς καρδιάς του τὸ ἄφινε νὰ διαβάσῃ στὰ μάτια τῆς σγουρῆς καστανομάλλας.

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἦτο δύσκολο νὰ καταλάβῃ ἓνας τί ἀνάβραζε σ' ἐκεῖνο τ' ὄμορφο

ζωηροῦτζίκο κεφαλάκι. Ἄλλ' ὁ νέος, μολονότι εἶχε στὰ στήθη του ὅλη τὴν ποίησι μιᾶς καρδιάς ποῦ ἡ φύσις ἔκαμε πλουσιοπάροχα τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη, εἶχε διατηρήσῃ ὡς τότε τὴν ἀγία ἀθωότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἔβλεπε λοιπὸν πολὺ καλῆτερα μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του, ἀπ' ὅ,τι ἐξεχώριζε μ' ἐκεῖνα τὰ δύο του καρβουνάκια, ποῦ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἔβγαζαν τόσο ζωηραῖς λάμψαις.

Μολοντοῦτο τὸ πονηρὸ χρυσόφτερο παιδί ποῦ εἶχε στήση φωλιά μὲς στὴν καρδιά του, δὲν τὸν ἄφινε οὔτε ὥρα οὔτε στιγμή χωρὶς νὰ τὸν κεντάῃ μὲ ταῖς μικραῖς σαίταις του, ποῦ ἔχουν κοραλένια τὴ μύτη, ἀπὸ μάλαμα τὸ κονταράκι καὶ γιὰ φτερὰ τὸ ἄσπρο πούπουλο τοῦ πιτζουνοῦ, ποῦ εἶνε τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἀγαπητὸ πετούμενο. Καὶ ἔτσι τὸν ἀνάγκαζε, γιὰ νὰ σβύνη ὀλίγο τὴν ἀτελειώτη διψα ποῦ τοῦ ἀναβαν μὲς στὰ στήθια ἢ ἀδιάκοπαις πληγαῖς ποῦ τὸ πονηροῦτζίκο τοῦ ἀνοίγε στὴν καρδιά, νὰ βάζεται, καθὼς τὸ ἀνήμερο ζαρκάδι τοῦ λόγγου ποῦ μὲ λαχτάρᾳ ζητάει νὰ ποτιστῇ, ἐκεῖ ὅπου εἴμπορουσε καλῆτερα νὰ τὴν βλέπῃ, χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸν ἀναλογιέται.

Καὶ μὲς σταῖς πολλαῖς, μία σεληνόφωτη πάλε βραδυὰ, ὅπου κρυμμένος δειλὰ πίσω ἀπὸ τὴ φράχτη τοῦ κήπου τὴν ἐκύτταζε ἀχόρταγα μὲ τὰ δύο του λαμπερὰ καρβουνάκια, ποῦ σ' αὐτὴ τῇ στιγμή ἦταν περισσότερο τῆς ψυχῆς του παρὰ τοῦ κορμιοῦ του τὰ ἐρωτεμένα μάτια, τὴν εἶδε, ἐκεῖ ποῦ ὀλόρθη εἰς τὸ παραθύρι τῆς ἀκριβοπάστρευε ταῖς ὄμορφαις φουντωταῖς τῆς μαργαρίταις ποῦ ἔμοιαζαν σὰν μικροὶ μικροῦτζίκοι ἥλιοι μὲ κάτασπραις ἀχτίνες, τὴν εἶδε, καθὼς τὴν πρώτη ἐκείνη βραδυὰ, φωτισμένη ἀπὸ τὸ γλυκὸ φεγγάρι, νὰ σκύψῃ ἀγάλι ἀγάλι τὸ λυγερὸ κορμάκι τῆς, καὶ ν' ἀπιθώσῃ τὰ ῥοδιὰ τῆς χεῖλια ἀπάνου στὴν πλέο καμαρωμένη καὶ φουντωτῆ, ὅπου στημένη μὲς στὴν ἄκρη ἀπὸ τ' ὀλόρθο πρᾶσινου στελέχῃ τῆς, ἔβγαῖνε καθὼς βασίλισσα ψηλότερα ἀπ' ὅλαις ταῖς ἄλλαις, σὰν γιὰ νὰ ζητήσῃ τῆς δροσάτης παρθένας τὰ κερασένια χεῖλια.

Ἐμεινε τῆς γαλανομάτας κόρης τὸ φιλὶ ἀπάνου στὴ χρυσὴ καρδιά τῆς μαργαρίτας, ἀλλὰ ἔμεινε καὶ τῆς φουντωτῆς ψηλόκορμης μαργαρίτας ἐν' ἄσπρο φυλλαράκι ἀπάνου στὸ κόκκινο χεῖλι τῆς καστανομάλλας κόρης, ποῦ τὸ πιασε ἀλαφρὰ ἀλαφρὰ μὲ δύο ἀπὸ τὰ πορευμένα τῆς δάχτυλα, καὶ ἀφοῦ πρῶτα τὸ ἐκύτταξε μὲ πολλὴ ἀγάπη, ἀντὶ νὰ τὸ δώσῃ πάλι στὸ πονεμένο ἄνθος, τὸ ἔβαλε στὸν κόρφο τῆς, χιόνι ἀπάνου σὲ ἀφρόγαλα.

Σὰν ἐκλεισε τὸ παραθύρι τῆς, καὶ τὸ φεγγάρι ἀκολουθοῦσε νὰ τὸ χαιδεύῃ μὲ τὸ ἀχνὸ μελαγχολικὸ του φῶς, καὶ νὰ βάζῃ ὀλίγο ἀπὸ τὸ αὐλοῦ ἀσῆμι του ἀπάνου σταῖς φουντωταῖς ὄμορφαις

μαργαρίταις, τὸ ἐρωτημένο παλληκάρι, ποῦ εἶχε διακρίνει κι' ἐθιμώτου ἐκείνη τὴ ζηλεμένη καὶ καλότυχη ποῦ στὴν καρδιά της εἶχε μείνει τὸ κρυφὸ τῆς νέας φιλάκι, ἐβγήκε ἀπὸ τὴ φράχτη ὅπου ἔστεκε κρυμμένος, καὶ πλησιάζοντας δειλὰ δειλὰ στὸ παράθυρο ποῦ ἐξάιδε μετὰ τὸ ἀσημῶ-φρηγῶ του τ' ὀλοστρόγγυλο φεγγάρι, ἀνασηκώ-θηκε ὅσο ἤμπορούσε ψηλὰ καὶ μακραίνοντας τὸ χέρι, ἐπρόφρασε νὰ κόψῃ τὸ περήφανο γλυκοφι-λημένο ἄνθος.

Ἔ! τί θησαυρὸ εἶχε ἀποχτήσῃ, ἀφοῦ μέσα στὴ χνουδίνη καρδιά τῆς μαργαρίτας ἦσαν κρυμ-μένο τὸ οὐράνιο φιλὶ τῆς ἀγαπημένης του Καὶ τὸ ἐρρουφούσε ἀπὸ τὴν κίτρινη μικρὴ καρ-δουλά, καθὼς γαλαχτάρικο πεινασμένο παιδί ρουφαίει τῆς μάνας του τὸν ὀλοστρόγγυλον ἀ-φράτο κόρφο, καθὼς μελίσι βυζαίνει τοῦ ἀν-θοῦ μοσκομύριστο μέλι, καθὼς ἀγαπητικὸς παίρ-νει ἀπὸ τῆς ἐρωμένης του τὸ στόμα, τὸ πρῶτο ἀγνὸ τῆς ἀθῶας ἀγάπης τους φιλὶ. Ἐπειτα . . . σὰν ἀπόστασε ρουφώντας, ἐβάλλθηκε νὰ κυττάζῃ μετὰ τρυφερὸ πόθο τὴν ὁμορφη φροντωτὴ μαργα-ρίτα, ποῦ δὲν ἦταν πλεῖα φροντωτὴ σὰν πρῶτα, ἀλλ' ἦταν πάντα ὁμορφη κ' ἐμοιάζε ἀκόμα μ' ἕνα μικρὸ μικροῦτζικον ἥλιο μετὰ κάτασπραις ἀχτίνες κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐκύτταζε τοῦρθε ἕνας στοχασμὸς, καὶ ἔμεινε ὅλος συλλογισμένος.

Ἐθυμήθηκε ποῦ εἶχε διαβάσῃ σ' ἕναν ποιητὴ πῶς ἡ μαργαρίταις εἶναι ἀγναὶς ψυχούλαις ἀπὸ ἐρωτημένας ἀτυχαις παρθέναις ποῦ πεθαίνουν μετὰ τὴν θέρη τῆς ἀγάπης χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκόμα πάρη τὸ πρῶτο φιλὶ τοῦ ἀγαπημένου τους, καὶ ποῦ γίνονται ὕστερα τ' ἀσπρόχρυσα αὐτὰ ἄνθη — ἡ φτερούγαις τους φυλλαράκια καὶ ἡ καρδιά χνουδᾶτο χρυσοῦ μαργαρίταρι — γιὰ νὰ ἤμποροῦν νέοι καὶ κόραις νὰ ταῖς ῥωτοῦν στὸν ἔρωτά τους, ξεφυλλίζοντας μία μία ταῖς ἀσπραις τους ἀχτίνες.

Κ' ἐβάλλθηκε εὐθύς τὸ ἐρωτημένο ἀγόρι νὰ μαδάῃ μετὰ ὀλότρημη λαχτάρια ἕνα ἕνα τὰ μικρὰ φυλλαράκια τῆς μαργαρίτας, ῥωτῶντάς τα μετὰ τοὺς ἰδίους στίχους ποῦ εἶχε διαβάσῃ στὸν ποιη-τὴ, καὶ ποῦ τώρα τοῦ ἔρχονταν στὴν ἐνθύμησι.

Μ' ἀγαπάει
Δὲν μ' ἀγαπάει.
Μὲ λατρεύει
Ἢ μὲ γελάει;

Καὶ ξεφυλλίζοντας καὶ ξεφυλλίζοντας τὰ κάτα-σπρα μακροῦτζικα φύλλα, ἐσταμάτησε μετὰ τὸ ὕστερο, ἀπάνου στὸν δεῦτερο στίχο.

Ἄχ! δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἐκείνη! . . . κ' ἐρα-γίστηκε ἡ καρδιά του σὲ δύο, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐβούλιαξε ἐμπροστὰ του . . .

Ἐνα φυλλαράκι ἀκόμα, καὶ τὸ ἀνθερὸ μαν-τεῖο θὰ τοῦ ἀποκρινότου «Σὲ λατρεύει». Ἄλλὰ εἶχε μείνει τῆς ψηλόκορμης μαργαρίτας ἐν' ἀσπρο φύλλο ἀπάνου στὸ κόκκινο χεῖλι τῆς καστανο-

μάλλας κόρης, ποῦ τὸ εἶχε πιάσῃ ἀλαφρὰ ἀλα-φρὰ μετὰ δύο ἀπὸ τὰ τορνεμένα της δάχτυλα, καὶ ἀφοῦ πρῶτα τὸ ἐκύτταξε μετὰ πολλὴ ἀγάπη, ἀντι-νὰ τὸ δώσῃ πάλι στὸ πονεμένο ἄνθος, τὸ εἶχε βάλῃ στὸν κόρφο της, χιόνι ἀπάνου σὲ ἀφρό-γαλα.

Κ' ἔτσι, μ' ἕνα φιλὶ, ἐκείνη εἶχε ἀπατήσῃ τὸν πρῶτο ποῦ τὴν ἀγάπησε, καὶ γιὰ ἕνα φυλ-λαράκι, αὐτὸς ἔχασε γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία ποῦ τὸν ἀνάμενε . . .

Ἔ κόραις καὶ νέοι! σὰν φιλήτε ταῖς χρυσο-καρδαὶς μαργαρίταις, προσέχετε τὰ φυλλαράκια τους, ποῦ εἶναι κάτασπραις ἀχτίνες χυμένας ὀλόγγυρα σ' ἕνα μικρὸ μικροῦτζικον ἥλιο, γιὰ ν' ἀποκρίνωνται σωστὰ σ' ὅσους ἀπὸ ἔρωτα ταῖς ξεφυλλίζουν.

B. Γ. ΣΤΕΦΕΛΙΔΗΣ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ¹

ΙΘ'. Ποῦ ἀκούστηκε!

Ἐννοιά σου, δασκαλάκι μου, καὶ δὲ θ' ἀρχίσω τὴν ἱστορία τῆς δασκαλικῆς σου δῶ πέρα. Μῆτε γιὰ τὰ συνηρημένα σου, μῆτε γιὰ τὰ εἰς μὲ σου δὲν ἔχουμε τόπο. Ἐσύ εἶσαι μιά ἀρρώστια στὸ ἔθνος, καὶ τίποτις ἄλλο. Λίγος φρέσκος ἀγέρας νάμπη, καὶ χάθηκες. Εἶσαι ἀθῶος ἐσύ. Ἐσύ πιά τώρα δὲ φταῖς. Θεὸς νὰ ζήσης, καὶ ζῆς διδάσκον-τας ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ζητοῦμε. Ἄ μὰς κρυφοτρῶς σιγὰ σιγὰ τὰ σηκότια, ἄς ἔχουμε χάρη στὴν πε-τριά μας, ποῦ καὶ καλὰ πρέπει νὰ βγοῦμε στὸν κόσμο σωστὰ παιδιὰ τῶν ἀρχαίων, ἀληθινοὶ κλη-ρονόμοι τους.

Κληρονόμοι σὲ τί; Στὴν ἀρετὴ τους; στὴν παλικαριά τους; «Πολλοῦ γε καὶ δεῖ», δασκα-λάκι μου! Κληρονόμοι σ' ἀνώμαλα ῥήματά τους.

Ποιὸς γυρίζει ν' ἀκούσῃ, κι ἂν τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὸ πῆ, πῶς ἕνα ἔθνος, γιὰ νάχῃ δικὴ του δύναμι καὶ ζωὴ, πρέπει νάχῃ καὶ γλώσσα δικὴ του· πῶς ἡ ῥωμαϊτικὴ εἶναι πιὸ ἐλληνικὴ ἀπὸ τὴν ἄψυχη κο-ραϊστικὴ πῶς γιὰ νὰ φέρομε ἀθροπισμὸ στὴ ῥω-μαϊτικὴ καρδιά, πρέπει νὰ διδάσκουμε, νὰ παρα-σταίνουμε, καὶ νὰ τραγουδοῦμε στὴ γλώσσά της, καὶ ὅχι σὲ μιά γλώσσα ποῦ δὲν ἀκούστηκε ποτές ἀλάκρη σ' ἕνα σπιτικό, παρὰ μέρος πρὶ νὰ φανῇ ὁ Χριστὸς, μέρος σὰ φάνηκε ὁ Μωάμεθ, καὶ μέρος θὰ μιληθῇ σὰν ξανάρθῃ ὁ Μεσσίας.

Ἡ γλώσσα γεννιέται καὶ μεγαλώνει στὰ σπι-τικά, σὰν ἐμὰς ποῦ τὴ μιλοῦμε. Ἐρχεται κα-τόπι ἡ φιλολογία, τὴ σιάζει, τὴ γυαλίζει, βγάζει βαρβαρισμοὺς κ' ἰδιώματα, φτειάνει καινούρια στολίδια καὶ στρώνει μιά ἐθνικὴ γλώσσα ποῦ γίνεται ὁμορφη, εἶναι καὶ ζωντανή. Τοὺς τύπους της ὁμῶς ποιά φιλολογία νὰ τοὺς ἀλλάξῃ, καὶ